

jeg være tilfreds med, at ogsaa Flertallet har peget paa det ønskelige i i højere Grad, end det hidtil har været Tilfældet, i hvert Fald siden 1917, at naa tilbage til Forsikringsprincippet.

Et Mindretal, Socialdemokratiet, har i sin Udvalgsbetænkning udtalt nogle meget stærke Ord om det her foreliggende Lovgivningsarbejde, betegnet det som medførende en uforsvarlig Forringelse af Arbejdsløhedskassernes Tilskud og en utilbørlig Ophevelse af den ekstraordinære Understøttelse. Det glæder mig, at 3 Partier i hvert Tilfælde staar enige om, at vi, saaledes som det er foreslaet i § 13, nu bør komme bort fra den lidet heldige Udformning af Reglerne for Stats- og kommunal Støtte til Arbejdsløhedskasserne og over til en ny principiel Ordning, som giver det offentlige Støtte i samme Grad, som Trangen dertil maa siges at være til Stede, under Hensyn til den gennemsnitlige Løn, som oppebæres indenfor Faget, og den Ledighed, som der har været til Stede, saaledes at ringe Løn og stor Ledighed giver større Støtte end højere Løn og ringe Ledighed. Det er vi principielt enige om; og at man derigennem, samtidig med at man yder nogen Forhøjelse af Støtten til de Kasser, hvis Medlemmer hører til de lavest lønnede, benytter Lejligheden til — da det maa erkendes, at vi ogsaa paa dette Omraade maa søge at naa til Beparelser — at indvinde Beløbet paa de Kassers Tilskud, hvis Medlemmer er de bedst lønnede, og indenfor hvilke der er den mindste Ledighed, bør ikke forbyde de ærede Medlemmer, thi det vilde i Virkeligheden være Immoralitet, om man handlede paa anden Maade.

Det ærede Mindretal har endvidere bemærket, og det har ogsaa den ærede Ordfører Hr. Einer Jensen været inde paa, at man gør et Brud paa Tro og Love ved den Behandling, her finder Sted, idet man, da man ændrede Loven af 20. December 1921 ved Loven af 4. Marts 1924, havde Forpligtelse til at lade denne Sag hvile fremtidig, saaledes at hele denne Lovgivning kunde drages ud, som det ærede Medlem Hr. Einer Jensen sagde, af den politiske Strid. — Jeg benytter Lejligheden til at henlede Opmærksomheden paa, at der i hvert Fald i det Eksemplar af det ærede Mindretals Betænkning, som jeg her staar med, er et Citat

af Datoen for den Lovgivning, der her er Tale om, som er uforstaaeligt; der synes at være en Sammenblanding af Datoer og Aars-tallene 1921 og 1924, og hvis det gaar igen i alle omdelte Eksemplarer, bør det sikkert rettes. — Jeg maa sige til det ærede Medlem, at hele den Forudsætning, han her hævder har været til Stede, eksisterer kun i det ærede Medlems egen Fantasi. Det ærede Medlem siger, at den Forudsætning bør vi anerkende, thi han og hans Meningsfæller bragte Ofre paa Enighedens Alter den Gang; men det ærede Medlem maa da endelig ikke tro, at han var ene derom. Jeg tror nok, at de Ofre, der bragtes paa Enighedens Alter, var mindst lige saa store fra anden Side, saa sikkert det er, at naar Enighed skal opnaas, er til syvende og sidst den, der til at begynde med siger nej, betydeligt stærkere end den, der til at begynde med har sagt ja. Det ærede Medlem kan derfor aldeles ikke i de paastaaede Ofre, som hans Parti bragte i 1921 og i 1924, se nogen Begrundelse eller nogen Forpligtelse for os til at blive staaende ved den gældende Lovgivning længere, end vi anser for forsvareligt.

Det var altsaa efter min Opfattelse en meget uheldig indledende Bemærkning, det ærede Medlem i Dag begyndte med, naar han betegnede det foreliggende Lovforslag som et Brud paa Tro og Love, og det har heller ikke mere med Virkeligheden at gøre, naar det ærede Medlem hævder, at denne Lov skal tjene som Vaaben for Arbejdsgiverne i deres Løntrykspolitik. Det ærede Medlem tager fuldstændig fejl. Nej, Arbejdsløhedslovgivningen skal hverken virke løntrykkende eller have nogen lønforøgende Tendens. Den skal overhovedet, saa viddet er gør ligt, og saa langt det er gør ligt, indrettes saaledes, at i den har hverken den ene eller den anden af Parterne noget Vaaben under Lønkampe, og jeg har ikke i de Forhandlinger, som har været ført om denne Sag, og i de Overvejelser, som er anstillet før Lovforslagets Fremsættelse, paa noget Punkt strakt mig videre, end at jeg følte mig forvisset om, at jeg var paa den neutrale Side. Mange har villet hævde, at saaledes som Lovgivningen tidligere har været indrettet, har den været et Vaaben i Arbejdernes Haand, og i saa Henseende vil jeg erkende, at saadan har den kunnet bruges. Det afhænger i høj Grad af den Administra-